

Kız ve Bulut Kaplumbağa

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Bulut Kaplumbağa

Ebru Mina TOMURCUK

Gri bir öğleden sonra, Lila adında bir kız bahçesinde duruyordu. Sarı bir yağmurluk ve mavi lastik çizme giymişti. Kıvrıcık siyah saçları iki tumbul topuz halinde zıplıyordu. Kırmızı sırt çantasında bulut çizmek için bir defter taşıyordu. Lila gökyüzüne baktı ve gülümsedi. Bulutların güneşle saklambaç oynadığı günleri severdi.

Aniden bulutların arasında bir şey hareket etti. Lila kocaman kehribar rengi gözlerini kırıştırdı. Bu bir kaplumbağaydı! Gökyüzünde yüzen bir kaplumbağa! Turkuaz yeşili kabuğunda bulutlar gibi beyaz kıvrımlar vardı. Yüzgeçleri sis izleri bırakıyordu. Lila'nın yuvarlak yanakları heyecanla kızardı. Hayatında bu kadar şaşırtıcı bir şey görmemişti. Kollarını salladı ama kaplumbağa fark etmedi.

Lila'nın aklına bir fikir geldi. Bahçedeki en uzun ağaca koştu. Dalları gökyüzüne kadar uzanıyordu. Kırmızı sırt çantası zıplayarak yukarı tırmandı. "Affedersiniz!" diye seslendi. Bulut kaplumbağa kocaman, sevecen gözlerini ona çevirdi. "Merhaba küçük kız," dedi yumuşak bir sesle. "İnsanların bu kadar yükseğe tırmanabildiğini bilmiyordum." Lila dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren bir gülümsemeyle sırıttı.

Bulut kaplumbağa daha yakına yüzdü. "Benim adım Taro," dedi. "Arkadaşımı, küçük bir yağmur bulutunu arıyorum. Kayıp." Lila yüzgeçlerinden birine bağlı ince gümüş bir kurdele fark etti. "Sana yardım edebilirim!" dedi cesurca. "Bir şeyleri bulmakta iyiyimdir." Taro gülümsedi. "Sırtıma atla. Gökyüzünü birlikte arayacağız."

Lila kaplumbağanın yumuşak turkuaz kabuğuna tırmandı. Sıcak, çimenli bir tepe gibi hissettiriyordu. Taro'nun yüzgeçleri sisli havayı karıştırdı ve yükseldiler, daha da yükseldiler. Aşağıda Lila'nın evi küçücük bir oyuncak gibi görünüyordu. "Yağmur bulutunu en son nerede gördün?" diye sordu. Taro iç çekti. "Diğer bulutlarla oynuyordu, sonra oradan uzaklaştı. Utangaçtır ve küser."

Yumuşacık beyaz bulutların ve pamuk şekere benzeyen ince bulutların yanından yüzdüler. Lila kehribar rengi gözlerini kocaman açık tuttu. "Neye benziyor?" diye sordu. "Küçük ve yuvarlak, tıpkı bir puf gibi," dedi Taro. "Sarkık, uyuklu gözleri ve minicik kolları var. Üzgün olduğunda sık sık biraz çiseler." Lila bunu defterine yazdı.

Büyük gri bir bulutun arkasını aradılar ama boştu. Bir gökkuşağının altına baktılar ama yağmur bulutu yoktu. Lila'nın sarı yağmurluğu rüzgârda dalgalanıyordu. "Endişelenme," dedi Taro'ya. "Onu bulacağız." Taro'nun sisli yüzgeçleri yavaşladı. "Umarım," dedi usulca. "Toprak çok susamış ve yağmur bulutu olmadan yağmur yağmayacak."

Tam o sırada Lila bir yumuşacık dağı fark etti. Hayatında gördüğü en büyük buluttu. "Bak!" diye bağırdı, parmağıyla işaret ederek. "Bir şey o yumuşacık dağın arkasına saklanıyor." Taro kocaman, sevecen gözlerini kıstı. "Haklı olabilirsin," dedi. "Daha yakından bakalım." Arkalarında sis izleri bırakarak yumuşacık dağına doğru yüzdüler.

Yumuşacık dağının arkasında kayıp yağmur bulutunu buldular. Küçük ve yuvarlaktı, sarkık uykulu gözleri ve hafifçe somurtan küçük bir ağız vardı. Altından hafif bir çisenti sızıyordu. "İşte buradasın!" dedi Taro. Ama yağmur bulutu arkasını döndü. "Geri dönmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Kendimi dışlanmış hissediyorum. Diğer bulutlar benimle hiç oynamıyor."

Lila yağmur bulutunun yanına çömeldi. "Dışlanmış hissetmene üzüldüm," dedi nazıkçe. "Ama Taro seni özlüyor. Ve toprağın yağmuruna ihtiyacı var." Yağmur bulutunun sarkık gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?" diye burnunu çekti. "Evet!" dedi Taro. "Çiçeklerin büyümesini ve nehirlerin akmasını sağlıyorsun. Çok önemlisin." Yağmur bulutunun yüzünde minicik bir gülümseme belirdi.

Lila'nın aklına bir fikir geldi. "Hep birlikte itelim!" dedi. "Takım çalışmasıyla bulutu gökyüzüne geri taşıyabiliriz." Taro başını salladı. "Güzel plan, Lila." Lila bir taraftan itti, Taro diğer taraftan itti ve yağmur bulutu hafifçe kıpırdadı. Yavaşça onu yumuşacık dağının arkasından yuvarladılar. Zor bir işti ama pes etmediler.

Yağmur bulutunu diğer bulutların arasındaki yerine geri dönene kadar ittiler ve yuvarladılar. Yağmur bulutu, yumuşacıklar yanlarını gıdıkladıkça kıkırdadı. "Bu çok eğlenceliydi!" dedi. "Sizin gibi arkadaşlarım olduğu için mutluyum." Taro gülümsedi. "Biz de senin geri döndüğüne sevindik." Lila alnını sildi. Sarı yağmurluğu tozlanmıştı ama içi mutlulukla doluydu.

Sonra yağmur bulutu yağmaya başladı. Yumuşak ve sıcak, hafif bir yağmurdu. Aşağıdaki susamış toprağa düştü ve çiçekler başlarını kaldırdı. Ağaçlar doyasıya içti. Lila elini uzattı ve bir yağmur damlası yakaladı. "Teşekkürler Lila," dedi Taro. "Arkadaşımızı bulmamıza ve dünyaya yağmur getirmemize yardım ettin."

Lila Taro'nun kocaman boynuna sarıldı. "Bu günü asla unutmayacağım," dedi. "Ve seni de asla unutmayacağım." Taro gümüş kurdeleyi bileğine bağladı. "Bir hediye," dedi. "Böylece hayal gücünün harika keşiflere yol açabileceğini hep hatırlayacaksın." Lila dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren gülümsemesiyle gülümsedi. "Hatırlayacağım," diye söz verdi.

Lila ağaçtan aşağı inerken Taro ve yağmur bulutu el sallayarak vedalaştı. Mavi lastik çizmeleri çimenlere yumuşakça indi. Başını kaldırdı ve kaplumbağanın sis izleri bırakarak uzaklaştığını gördü. Gümüş kurdele bileğinde dalgalanıyordu. Gökyüzünde iki yeni arkadaş edindiğini biliyordu.

O günden sonra Lila sık sık bulutlara baktı. Bazen Taro'nun turkuaz kabuğunu ya da küçük yağmur bulutunun gri pufunu gördü. Ve ne zaman yağmur yağsa gülümsedi. Hayal gücünün onu harika bir maceraya götürdüğünü biliyordu. Ve dostluğun ve takım çalışmasının her sorunu çözebileceğini biliyordu.